

Man en Trots

Verzot op legertanks

Intro = Een beetje vent heeft een passie, een hobby waar hij warm voor loopt of een hebedding dat alles voor hem betekent. Deze week vertelt René de Groot (46) uit Amstelveen over zijn liefde voor legertanks.

Credits = Tekst: Marloes de Moor

Soms als René de Groot in bed ligt, is hij wel eens bang dat alles naar beneden stort. Met 'alles' bedoelt hij 44 schaalmodellen van gevechtsvoertuigen, samen goed voor zo'n 220 kg. De planken waarop de pronkstukken staan heeft hij vastgezet met extra pluggen, maar toch.... Hij moet er niet aan denken dat de constructie het op een dag begeeft. Een nachtmerrie. Vooral vanwege de emotionele schade. Want René is gek op legertanks. Je zou zelfs kunnen zeggen dat een leven zonder tanks ondenkbaar voor hem is.

Hij werkt als koerier op Schiphol en als hij 's morgens na een zware nachtdienst thuiskomt, loopt hij ogenblikkelijk naar de houten planken waarop zijn verzameling staat.

"Ik ben elke keer weer blij als ik ze zie. Nooit raak ik erop uitgekeken."

Je zou kunnen zeggen dat vrijwel zijn hele flat in het teken van het leger staat: posters en schilderijen van tanks, boeken en tijdschriften over de Tweede Wereldoorlog en modelbouw, verpakkingsdozen waar de bouwpakketten ooit in zaten, laatjes met rupsbanden, schroefjes en andere tankonderdelen.

En dan verplaatst René zich ook nog in een 26 jaar oude bus die in camouflagekleuren is gespoten. Omdat hij het leuk vindt, maar toch vooral omdat hij daarin zijn tanks kan vervoeren als dat nodig is.

"Sommige mensen vinden dat ik een beetje ben doorgeslagen," bekent René. Zelf vindt hij het meevallen. "In mijn slaapkamer staan bijvoorbeeld geen schaalmodellen."

"Weet je wel wat die dingen kunnen? Mensen vermoorden," zegt zijn zus als ze op bezoek komt. En zijn tante probeerde of ze hem niet kon paaieren met een in camouflagepak geklede teddybeer.

"Het gaat me natuurlijk helemaal niet om mensen vermoorden. Ik vind het gewoon mooi spul. Het is toch prachtig dat zo'n apparaat van 60 ton zo snel accelereert."

Hij had zelf ook best bij het leger gewild, maar werd tot twee keer toe afgekeurd.

"Er waren in die tijd zulke grote lichten dat ze erg streng konden zijn bij de selectie."

Een verband tussen die afkeuring en zijn 'eigen legertje' op drie hoog in Amstelveen is eenvoudig gelegd, maar volgens René is die redenering volkomen uit de lucht gegrepen.

"Het is niet meer dan een uit de hand gelopen hobby."

Als veertienjarige jongen kocht hij zijn eerste modelbouwpakket voor zeshonderd euro. Hij liep er weken kranten voor. Inmiddels doet de gemiddelde tank met alles erop en eraan zo'n achthonderd euro, afhankelijk van het model.

René vouwt de bouwbeschrijving open: tekeningen van duizelingwekkend veel onderdeeljes en een ingewikkeld lijnenspel moeten uiteindelijk leiden tot het skelet van de tank.

Wie wanhopig wordt van Ikea, kan hier maar beter niet aan beginnen. "De eerste keer bakte ik er ook niet veel van," vertelt René. "Maar langzamerhand kreeg ik er aardigheid in. Vaak zit ik tot 's avonds laat nog te klooiën. Als het lekker gaat, vergeet ik de tijd en kan ik zo tot diep in de nacht knutselen en moet ik mezelf dwingen om naar bed te gaan."

Als de tank in elkaar zit, moet hij nog in camouflagekleuren worden gespoten. René besteedt dat uit aan een kennis. Het is een heel secuur werkje: je moet precies de patronen volgen zoals op het origineel."

En dan zijn er nog de poppetjes. René houdt er één in zijn handpalm. "Hier heb je een tankcommandant. Die moet je ook in elkaar flansen. Het schilderen is een enorm karwei. Kijk, je ziet bijvoorbeeld dat zelfs de wenkbrouwtjes in een frons staan. Ik bedoel maar. Daar doe je zo drie weken over."

Het meest trots is hij op zijn Tiger II uit WOII die volgeladen is met bemanning. "Is gebruikt in het Ardennenoffensief en woog destijds 68 ton. Ik vind hem ook mooi vanwege de vele figuurtjes die erop staan." Hij heeft vooral Tigers I en II in zijn collectie.

Natuurlijk kunnen ze ook rijden. Ze zijn stuk voor stuk radiografisch bestuurbaar. Met gestrekte armen houdt René de afstandsbediening vast. De tank zet zich met veel lawaai in beweging. Hij drukt geconcentreerd op allerlei knoppen. Zijn voorhoofd is licht bezweet. Het kanon draait van rechts naar links. Een ratelend geluid, als van een machinegeweer. Denkbeeldige kogels helpen de teddybeer van tante om zeep. "Het geluid is afkomstig van een echte tank. Opgenomen in een studio!" roept René boven de herrie uit. Als het voertuig tot stilstand is gekomen, gaat hij met een zucht zitten.

Hij is ook lid van rc Armour Group Holland, een modelvereniging voor mensen met radiografisch bestuurbare militaire voertuigen.

Op demonstratiedagen rijdt hij samen met andere leden op een speciaal aangelegd parcours.

"We spelen gevechten na, maar al gauw rijden we kriskras door elkaar. Soms zijn er botsingen en raakt je tank beschadigd. Dat kost je dan weer een nieuw onderdeel," vertelt René en zijn gezicht staat ineens wat sip.

Hij heeft de grootste verzameling van de club. "Maar daar pronk ik niet mee. Zo zit ik niet in elkaar." Sommige mannen hebben een één op vier-model. Net een maatje groter. René zou er ook best een willen, maar zijn kleine appartement leent zich er niet voor.

Hij is achter de computer gaan zitten en scrollt door zijn fotocollectie. Op een van de foto's is een van zijn Tigers in gevecht. "Je ziet hoeveel publiek het trekt hè," zegt hij. Inderdaad staat er een grote groep mensen om het tafereel heen, veelal met een wat verbijsterde gezichtsuitdrukking.

Zijn ogen glijden langs zijn imposante verzameling. Toch heeft hij nog wel wat te wensen.

"Een Bergepanzer 3 Büffel," mijmert hij. "Dat is een bergingstank. Er zit een kraan op en een bulldozer."

Maar veel plek is er niet meer in huis. "Ik vind wel wat. En anders misschien toch de slaapkamer.."